

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, čj. KrÚ 27472/2014/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 9. 2014, čj. 61 A 13/2014 – 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014, čj. OSA/P-1536/13-D/20, Magistrát města Pardubic uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jel na pozemní komunikaci v obci Mikulovice rychlostí 94 km/h, čímž překročil na daném úseku dovolenou rychlost o 44 km/h. Za přestupek magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014, čj. KrÚ 27472/2014/ODSH/13.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 30. 9. 2014, čj. 61 A 13/2014 – 53, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

5. Stěžovatel měl za to, že krajský soud pochybil, posoudil-li plnou moc udělenou stěžovatelem pro zastupování ve správním řízení jako generální. V plné moci stěžovatel projevil vůli být zastoupen v daném správním řízení v plném rozsahu, „*mimo doručování písemností*“. Takový projev vůle byl jasný a srozumitelný, je totiž nerozhodné, zda zastoupený provede zmocnění k určitým úkonům jejich pozitivním výčtem nebo výčtem negativním. Pokud správní orgány přesto považovaly stěžovatelův projev vůle za nesrozumitelný, měly jej vyzvat k upřesnění rozsahu zastoupení. Správní orgány místo toho vyložily plnou moc jako generální, v důsledku čehož stěžovatel nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání, ani se nedozvěděl o uložení zákazu řízení. Závěr krajského soudu o neplatnosti výluky doručování ze zmocnění, kterým aproboval postup žalovaného, byl vadný.

6. Dále stěžovatel zpochybnil správnost zjištění skutkového stavu správními orgány. Již v žalobě namítl, že z fotografie pořízené policisty při měření rychlosti není patrná registrační značka vozidla, ani specifické polepy. Fotodokumentací proto nemohla být prokázána totožnost měřeného vozidla s vozidlem zastaveným policisty. Krajský soud se tímto argumentem nezabýval.

7. Krajský soud se dostatečně nevypořádal ani s námitkou, že policisté postupovali při měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze měřiče. Měření provedli z místa zakrytého listy stromů a z větší vzdálenosti, než jakou uživatelský manuál uvádí jako optimální. Naměřená rychlost proto nemusela odpovídat skutečné rychlosti vozidla. Soud v tomto ohledu pouze odkázal na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že rychlost vozidla byla měřena kalibrovaným měřidlem a proškoleným policistou, proto musela být změřena správně bez ohledu na okolnosti. Stěžovatel s tímto posouzením nesouhlasil a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014 (pozn. NSS zřejmě ze dne 24. 9. 2014), čj. 6 As 187/2014 - 60, ve kterém kasační soud vyslovil, že „*[v]ýchodisko (...), že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicího přístroje fotografií vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. srpna 2013 č. j. 1 As 45/2013-37*“, a na rozsudek téhož soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 – 56 (pozn. NSS: zřejmě čj. 3 As 29/2011 – 51), podle kterého „*Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.*“

IV.

8. Žalovaný se zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost není důvodná.

11. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou doručování správními orgány zástupkyni stěžovatele.

12. Podle protokolu Magistrátu města Pardubic ze dne 10. 12. 2013, čj. OSA/P-1536/13-D/13, se k ústnímu jednání ve věci výše popsaného přestupku místo stěžovatele dostavila jeho zástupkyně, M. V., která k prokázání oprávnění vystupovat jménem stěžovatele odkázala na plnou moc zaslanou předchozího dne do datové schránky správního orgánu. Tou ji stěžovatel zmocnil k jeho zastupování v předmětném správním řízení „*v plném rozsahu (...) včetně řízení odvolacího*“. Magistrát měl za to, že plná moc neměla náležitou formu, protože se jednalo o prostou „*kopii (sken) plné moci ze dne 9. 12. 2013*“ a odmítl se zmocněnkyní jednat, dokud nedoloží originál plné moci. M. V. požádala o přeložení ústního jednání na den 18. 12. 2013, do kdy zároveň přislíbila doložit originál plné moci. K ústnímu jednání dne 18. 12. 2013 se ale nedostavila, ani nedoložila originál plné moci. Magistrát proto projednal věc bez účasti stěžovatele a rozhodnutí čj. OSA/P-1536/13-D/20 o spáchání přestupku doručil dne 13. 1. 2014 přímo stěžovateli. Dne 15. 1. 2014 byl magistrátu doručen „originál“ plné moci ze dne 9. 12. 2013, kterou stěžovatel zmocnil M. V. k zastupování v předmětném správním řízení „*v plném rozsahu (...) včetně řízení odvolacího, mimo doručování*“. Dne 27. 1. 2014 zástupkyně stěžovatele nahlédla do správního spisu a zároveň podala blanketní odvolání proti rozhodnutí čj. OSA/P-1536/13-D/20. Přípisem ze dne 29. 1. 2014, čj. OSA/P-1536/13-D/30, magistrát vyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, k čemuž mu stanovil lhůtu 5 dnů od doručení. Výzvu zaslal zástupkyni stěžovatele, která si ji nevyzvedla; doručení proto nastalo fikcí dne 10. 2. 2014. Žalovaný zamítl odvolání, které stěžovatel ve lhůtě nedoplnil, rozhodnutím čj. KrÚ 27472/2014/ODSH/13, jež doručil stěžovateli prostřednictvím jeho zástupkyně (doručení proběhlo opět fikcí).

13. Kasační soud dal za pravdu stěžovateli, že rozsah zmocnění k určité skupině úkonů nebo pro určitou část řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu lze formulovat negativním výčtem, tedy v plné moci vymezit úkony, na něž se zmocnění nevztahuje s tím, že ke všem ostatním úkonům v řízení je zástupce zmocněn (obecně k zastoupení na základě plné moci a k možným způsobům koncipování plné moci srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, dostupný na www.usoud.cz). V tomto směru proto kasační soud korigoval právní názor vyslovený v rozsudku krajského soudu (k možnosti korigovat dílčí nesprávný závěr ve výroku správného rozsudku krajského soudu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, čj. 8 As 26/2006 – 71). Námitka stěžovatele ohledně nesprávného doručování ve správním řízení přesto neobstála, protože kasační soud nepochyboval o účelovosti omezení zmocnění ve „druhé“ plné moci udělené M. V.

14. Již prostá kopie „první“ plné moci dostačovala k prokázání oprávnění M. V. zastupovat stěžovatele ve správním řízení (viz posouzení totožné otázky Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, čj. 4 As 171/2014 – 26). Jednalo se přitom o generální plnou moc ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu; doručování písemností nebylo z rozsahu plné moci vyloučeno. Magistrát se nespokojil s plnou mocí v této formě ve snaze předejít následným námitkám její neplatnosti ze strany stěžovatele, jak žalovaný uvedl ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2014: „*Z důvodu procesní opatrnosti, kdy datovou schránkou byla zaslána prostá kopie plné moci, pak vyžadoval kvalifikovanější ověření platnosti takto udělené plné moci předložením originálu*“.

plné moci, a to právě s ohledem na to, že je Magistrátu města Pardubic i žalovanému z úřední činnosti známo, že je samotným zmocněncem žalobce (Mgr. Jaroslavem Topolem) následně v rámci žaloby ve správním soudnictví namítána právě ta skutečnost, že v rámci elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem byla zaslána právě jen kopie plné moci, která měla následně pozbýt účinnosti.“ Žalovaným popsanou procesní taktiku identifikoval i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K. S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát (pozn. NSS: Mgr. Jaroslav Topol). Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Argumentaci týkající se absence řádného zmocnění, stejně jako námitku zmocnění zástupce „pouze k jednání aktivnímu, nikoliv již k „pasivnímu“ přijímání doručovaných písemností“ pak soud v citovaném rozsudku označil za ryze účelovou.

15. Odmítnutím akceptovat prostou kopii plné moci magistrát pravděpodobně zabránil „rozehrání“ výše popsané procesní strategie (byť ve světle rozsudku čj. 4 As 171/2014 – 26 zbytečně). I následný postup stěžovatele ve správním řízení ale vykazoval znaky obstrukčního jednání. Zmocněnkyně stěžovatele nedodala magistrátu přislíbený originál plné moci do 18. 12. 2013, kdy se měla zúčastnit ústního jednání. Následně dodaná plná moc pak byla originálem v kopii dodané plné moci jen zdánlivě – byla sice udělena stejného dne, ale její, jinak totožný, text vykazoval v závěru odchylku spočívající ve vyloučení zmocnění k doručování písemností.

16. Při posuzování rozsahu zastoupení soud zkoumá, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 8 Azs 16/2007 – 58). V žalobě stěžovatel podotkl ke „druhé“ plné moci, že „[v]zhledem k problémům, které nastaly v řízení v prvním stupni, spočívajících ve spornosti platnosti plné moci a komunikace žalobce se správním orgánem, zmocnil žalobce zmocněnce již pouze k činění procesních úkonů, nikoliv k doručování písemností.“ Toto tvrzení je ale zjevně nepravdivé, protože obě plné moci jsou datovány stejným dnem, tedy předtím, než magistrát zmocněnkyni sdělil, že nebude akceptovat prostou kopii plné moci. I po tomto sdělení navíc stěžovateli nic nebránilo, aby magistrátu předložil skutečný originál původně zasláné kopie plné moci. Kasační soud proto nepochyboval, že jediným důvodem odlišnosti plných mocí byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2015, čj. 2 As 47/2015 – 30, v němž soud vyhodnotil podání listovní zásilky na poště v zahraničí ve světle konkrétních okolností jako obstrukční jednání – není bez zajímavosti, že i v této věci zastupoval přestupce v soudním řízení advokát Mgr. Topol). Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007 – 50) přitom nepoživá soudní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2005, čj. 2 Afs 202/2004 – 43).

17. Následně se soud zabýval námitkami nesprávně zjištěného skutkového stavu. Předně stěžovatel tvrdil, že správní orgány nedostatečně prokázaly jeho vinu, protože z fotografie pořízené policisty při měření rychlosti není patrné, že se jedná o jeho vozidlo. Kasační soud shledal tuto námitku nedůvodnou. Z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 16. 9. 2013, čj. KRPE-77003-1/PŘ-2013-1700VE, se podává, že hlídka Policie ČR zastavila vozidlo stěžovatele bezprostředně po provedení měření rychlosti. Tuto skutečnost prokazují i fotografie z místa měření zachycující stěžovatele a jeho vozidlo zastavené vedle silničního rychloměru. Stěžovatel se ve vozidle nacházel sám, byl ztotožněn policisty a podepsal zadní stranu formuláře oznámení přestupku. Záměna s jiným vozidlem proto byla vyloučena, přestože z fotografií pořízených rychloměrem není zřetelně patrná registrační značka měřeného vozidla. Věc je nutno odlišit např. od situace, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 26. 5. 2009, čj. 9 As 54/2008 – 62, jímž stěžovatel argumentoval v žalobě. V citované věci zastavila vozidlo jiná hlídka, než která provedla měření rychlosti, proto bylo namístě zabývat se otázkou totožnosti vozidla. V posuzované věci podobné pochybnosti nevznikly, stěžovatelova námitka proto neobstála.

18. V posledku se soud zabýval námitkou provedení měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Krajský soud se s touto otázkou vypořádal sice stručně, ale z jeho odůvodnění na straně 5 rozsudku je zřejmé, že s odkazem na vyjádření žalovaného i judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 – 27, a ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013 – 60) měl za prokázané, že nedošlo k chybnému měření.

19. Žalovaný popsal princip měření rychlosti použitým přístrojem ve vyjádření ze dne 28. 8. 2014, čj. KrÚ 55422/2014/ODSH/13, následovně: *„Systém měření rychloměrem Micro DigiCam LTI je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.“* Podané vysvětlení odpovídá závěru kasačního soudu v rozsudku čj. 3 As 82/2012 – 27, který byl založen zejména na odborném vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s. k tomuto rychloměru: *„pokud by z několika měření v průběhu 0,333 s některé statisticky vybočovalo nebo by se laserový paprsek odrazil od sloupu, objevila by se na přístroji chybová zpráva a měření by vůbec neproběhlo. (...) Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s. (...) zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti.“*

20. V rozsudku čj. 6 As 187/2014 – 60, kterým argumentoval stěžovatel, kasační soud zrušil rozsudek krajského soudu pro nedostatečné zdůvodnění bezchybnosti měření a výslovně věc odlišil od rozsudku čj. 3 As 82/2012 – 27 z důvodu použití jiného rychloměru: *„Právě absence řádného zdůvodnění odlišuje nyní projednávaný případ od skutkově podobných případů v minulosti Nejvyšším správním soudem řešených. Kupříkladu v rozsudku ze dne 16. ledna 2013 č. j. 3 As 82/2012-27, v němž se jednalo o jiný typ měřicího zařízení, bylo zmíněné východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s., a tudíž Nejvyšším správním soudem aprobováno.“* Nedostatek odůvodnění a jiný typ použitého rychloměru byl důvodem pro rozhodnutí ve prospěch žalobce i ve věci rozhodnuté rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37. Z rozhodnutí, ve kterých kasační soud naopak shledal, že žalovaný dostatečně prokázal, že měření nemohlo být chybné, lze poukázat např. na rozsudky ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012 – 36, ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70.

21. Co se týče rozsudku čj. 3 As 29/2011 – 51, rovněž citovaného stěžovatelem, zde se jednalo o skutkově odlišnou věc. Policisté v tomto případě měřili rychlost přístrojem PolCam PC2006 (tyto měřiče bývají namontovány do policejních vozidel), který neměří přímo rychlost sledovaného vozidla, ale vypočítává ji na základě ujeté dráhy v určitém čase. Rychlost je pak prokázána videosekvencí zachycující jízdu měřeného vozidla, potažmo snímky ze začátku a konce měřené sekvence. Policejní vozidlo přitom v průběhu měřeného úseku nesmí dojíždět měřené vozidlo (to se tedy v závěrečném záběru musí jevit stejně velké či menší než v počátečním záběru) – tato podmínka přitom nebyla v dané věci dodržena, aniž by správní orgán vysvětlil odchylku od předepsaného způsobu měření: „Z těchto snímků se přitom skutečně jeví, že v okamžiku ukončení měření byl policejní vůz v menší vzdálenosti od vozidla žalobce, než při zahájení měření, tedy že se k němu v průběhu měření přiblížil. Jak už bylo sbora uvedeno, použití zoom objektivu v tom roli sebrát nemohlo. Přitom dle bodu 1. 1. Návodu k obsluze měřícího přístroje PolCam musí být v takovém případě měřené vozidlo na druhém snímku (tedy při ukončení měření jeho rychlosti) zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném zoom objektivu. Tyto nesrovnalosti však žalovaný v napadeném rozhodnutí logickým a věrohodným způsobem nevysvětlil.“

22. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci uzavřel, že správní orgány dostatečně prokázaly správnost měření rychlosti vozidla stěžovatele. Policejní hlídka provedla měření přístrojem Micro DigiCam LTI, který byl ověřen pro měření rychlosti silničních vozidel do dne 27. 8. 2014 (dle ověřovacího listu Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70188-13 vydaného dne 28. 8. 2013). K námitkám, které stěžovatel poprvé uvedl v žalobě, žalovaný dostatečně vysvětlil, že případná chyba měření by vedla k nezměření rychlosti, nikoliv k jejímu chybnému změření. Stejný závěr ve vztahu k témuž rychloměru kasační soud aproboval v rozsudku čj. 3 As 82/2012 – 27 s poukazem na odborné vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a. s. a v posuzované věci neměl důvod se od tohoto závěru odchýlovat.

23. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

24. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu